

- prawo jazdy zostało uzyskane przez osobę zainteresowaną w innym państwie członkowskim przy nadaniu prawa, w celu obejścia przepisów państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, które wedle dyrektywy są przepisami właściwymi w przypadku ponownego wydania prawa jazdy i państwo członkowskie wystawiające prawo jazdy powinno być mieć świadomość tego nadania prawa,
- badanie zdolności zainteresowanego do prowadzenia pojazdu przeprowadzone przed wydaniem prawa jazdy w państwie członkowskim wystawiającym prawo jazdy przy świadomości powodów pierwotnego cofnięcia prawa jazdy oczywiście nie spełniło wymogów, jakie należy na nie nałożyć mając na uwadze powody poprzedniego cofnięcia prawa jazdy, w związku z czym dalszy udział zainteresowanego w ruchu drogowym stanowi znaczne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia innych uczestników ruchu drogowego?

W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1:

- 2) Czy art. 8 ust. 2 dyrektywy 91/439/EWG należy interpretować w ten sposób, że przy wystąpieniu stanu faktycznego opisanego w pytaniu pierwszym państwo członkowskie miejsca zamieszkania jest wprawdzie zobowiązane do uznania prawa jazdy wydanego w innym państwie członkowskim z tym skutkiem, że jego posiadacz jest zasadniczo uprawniony do prowadzenia pojazdów mechanicznych na terytorium swego kraju, jednak w interesie bezpieczeństwa ruchu drogowego, w celu oddalenia znaczącego zagrożenia stwarzanego przez tego posiadacza prawa jazdy, państwo członkowskie miejsca zamieszkania jest uprawnione przynajmniej do sprawdzenia jego zdolności do prowadzenia pojazdów w zakresie dotyczącym tych okoliczności, które uprzednio doprowadziły do cofnięcia prawa jazdy w państwie członkowskim miejsca zamieszkania i których bynajmniej nie można uznać za nieistniejące z tego tylko względu, że następnie zostało wydane prawo jazdy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej?

(¹) Dz.U. L 237, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 9 stycznia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Finlandii

(Sprawa C-10/08)

(2008/C 79/29)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: I. Koskinen i D. Triantafyllou)

Strona pozwana: Republika Finlandii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Finlandii nie wywiązała się ze zobowiązań wynikających z art. 90 WE, ponieważ utrzymała w mocy § 5 Autoverolaki (ustawy o podatku od pojazdów samochodowych) i § 102 ust. 1 pkt 4 Arvonlisäverolaki (ustawy o podatku od wartości dodanej), zgodnie z którymi w ramach podatku od pojazdów samochodowych stosuje ona w odniesieniu do pojazdów młodszych niż trzy miesiące taką samą wartość do celów podatkowych jak pojazdów nowych, a w odniesieniu do pojazdów młodszych niż sześć miesięcy skalę, zgodnie z którą wartość pojazdu, w przypadkach gdy na rynku fińskim nie są dostępne pojazdy tego samego rodzaju, zmniejsza się o 0,8 % miesięcznie, ani zobowiązań wynikających z art. 17 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG (¹), obecnie art. 167 i 168 dyrektywy Rady 2006/112/WE (²), gdyż Finlandia zezwala na odliczenie podatku zgodnie z § 5 Autoverolaki od podatku VAT podlegającego zapłacie od sprzedaży;
- obciążenie Republiki Finlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Ponieważ importer pojazdu podlega w Finlandii opodatkowaniu podatkiem VAT, to zgodnie z § 5 Autoverolaki jest on zobowiązany do zapłaty organom celnym podatku VAT od podatku od pojazdów samochodowych. Jednakże, ponieważ zgodnie z § 102 ust. 1 pkt 4 Arvonlisäverolaki może on dokonać odliczenia podatku VAT od sprzedaży, na wartość pojazdu nie składa się podatek VAT od podatku od pojazdów samochodowych. Odliczony podatek VAT od podatku od pojazdów samochodowych nie obciąża konsumenta. Gdy osoba fizyczna po raz pierwszy dokonuje rejestracji pojazdu w Finlandii, jest ona zobowiązana do zapłaty organom celnym podatku VAT od podatku od pojazdów samochodowych, lecz nie może dokonać jego odliczenia. System ten, który wprowadza rozróżnienie między sprzedażą w ramach opodatkowanej działalności gospodarczej podatnika VAT na różnych etapach obrotu oraz nabyciem przez konsumenta końcowego dokonany w innym państwie członkowskim, oznacza, że podatek VAT od podatku od pojazdów samochodowych, który pobierany jest od pojazdu nabytego przez osobę fizyczną w innym państwie członkowskim i zarejestrowanego po raz pierwszy w Finlandii, będzie prawdopodobnie wyższy niż pozostały podatek VAT od podatku od pojazdów samochodowych pobierany od wartości takiego samego, zarejestrowanego już w Finlandii pojazdu używanego, jeśli podmiot podlegający opodatkowaniu podatkiem od pojazdów samochodowych podlega jednocześnie podatkowi VAT, a pojazd został sprzedany w ramach opodatkowanej działalności gospodarczej, bowiem w tym ostatnim przypadku — ze względu na odliczenie w pełnej wysokości — wartość pojazdu nie zawiera podatku VAT od podatku od pojazdów samochodowych, i narusza art. 90 traktatu WE.

Trybunał w wyroku w sprawie C-101/00 *Siilin* stwierdził, że podatek VAT od podatku od pojazdów samochodowych nie jest podatkiem VAT w rozumieniu szóstej dyrektywy. Ustanowione w fińskiej *Arvonlisäverolaki* prawo odliczenia podatku VAT od podatku od pojazdów samochodowych w ramach opodatkowanej działalności gospodarczej od podatku VAT narusza szóstą dyrektywę 77/388/EWG, zgodnie z którą, od podatku VAT można odliczyć wyłącznie podatek VAT.

Zgodnie z fińską Autoverolaki wartość pojazdów, które były używane przez okres krótszy niż trzy miesiące, nie ulega zmniejszeniu, lecz są one opodatkowane jak nowe pojazdy. Wartość pojazdu zaczyna się jednak natychmiast zmniejszać od momentu sprzedaży lub rozpoczęcia używania. Okoliczność, że pojazd używany młodszy niż trzy miesiące jest opodatkowany od takiej samej wartości jak pojazdy nowe narusza art. 90 WE. Również przewidziana w Autoverolaki regulacja, zgodnie z którą do używanych pojazdów mających od trzech do sześciu miesięcy stosowana jest skala według której wartość pojazdu w przypadkach gdy na rynku fińskim nie są dostępne pojazdy tego samego rodzaju ulega zmniejszeniu o 0,8 % miesięcznie narusza art. 90 WE, bowiem ta liniowa, wynosząca 0,8 % miesięcznie skala zmniejszania wartości nie gwarantuje, że pobrany podatek nie przekroczy w żadnym razie pozostałego podatku, który zawarty jest w zarejestrowanych już w Finlandii pojazdach.

(¹) Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, Dz.U. L 145, str. 1.

(²) Dz.U. L 347, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour du travail de Liège (Belgia) w dniu 11 stycznia 2008 r. — Mono Car Styling SA w likwidacji przeciwko Dervisowi Odemisowi, Marcowi Bayardowi, Pietrowi Dimoli, Danielle Marra, Youssefowi Belkaidowi, Marie-Christine Henri, Philippe'owi Tistaertowi, Richardowi Toussaint, Alexandre'owi van Ruttenowi, François Cristantiellemu, Khalidowi Zariemu, Isabelle Longaretti, Luigiemu Deianie, Vincentowi Hellinxowi, Christophe'owi Novellemu, Domenicowi Castronovowi, Rachidowi Hittiemi, Albertowi d'Erricowi, Marcowi Quarancie, Primowi Perciemu i Giuseppeemu Montapertowi

(Sprawa C-12/08)

(2008/C 79/30)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour du travail de Liège

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca odwołanie: Mono Car Styling S.A. w likwidacji

Druga strona postępowania odwoławczego: Dervis Odemis, Marc Bayard, Pietro Dimola, Danielle Marra, Youssef Belkaid, Marie-Christine Henri, Philippe Tistaert, Richard Toussaint, Alexandre van Rutten, François Cristantielli, Khalid Zari, Isabelle Longaretti, Luigi Deiana, Vincent Hellinx, Christophe Novelli, Domenico Castronovo, Rachid Hitti, Alberto d'Errico, Marco Quaranta, Primo Perci i Giuseppe Montaperto

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 dyrektywy Rady 98/59 z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych (¹), który stanowi, że:

„państwa członkowskie zapewniają, że przedstawiciele pracowników i/lub pracownicy mogą korzystać z procedur administracyjnych i/lub sądowych w celu przestrzegania wykonywania obowiązków przewidzianych niniejszą dyrektywą”,

należy rozumieć w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisowi krajowemu, takiemu jak art. 67 ustawy z dnia 13 lutego 1998 r. w sprawie przepisów promujących zatrudnienie, w zakresie, w jakim stanowi on, że pracownik nie może kwestionować prawidłowości zastosowanej procedury informacji i konsultacji,

— z wyjątkiem sytuacji, w których powołuje się on na niespełnienie przez pracodawcę wymogów wymienionych w art. 66 [paragraf] 1 akapit 2 tej ustawy,

— i o ile przedstawiciele personelu w łonie rady przedsiębiorstwa, a w jej braku — członkowie delegacji związkowej, a w jej braku — pracownicy, których należy poinformować i przeprowadzić z nimi konsultacje, zgłosili pracodawcy zastrzeżenia dotyczące spełnienia jednego lub większej liczny wymogów ustanowionych w art. 66 [paragraf] 1 akapit drugi w terminie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia, o którym mowa w art. 66 [paragraf] 2 akapit drugi,

— i o ile zwolniony pracownik powiadomił pracodawcę listem poleconym, że kwestionuje on prawidłowość zastosowanej procedury informacji i konsultacji i domaga się przywrócenia do pracy [w terminie trzydziestu dni od dnia jego zwolnienia] lub od dnia, w którym zwolnienia nabrały charakteru zwolnienia grupowego?

- 2) Czy przy założeniu, że art. 6 dyrektywy Rady 98/59 z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych można rozumieć w ten sposób, że nie sprzeciwia się on wydaniu przez państwo członkowskie przepisu, takiego jak art. 67 ustawy z dnia 13 lutego 1998 r. w sprawie przepisów promujących zatrudnienie, w zakresie, w jakim stanowi on, że pracownik nie może kwestionować prawidłowości zastosowanej procedury informacji i konsultacji, z wyjątkiem sytuacji, w których powołuje się on na niespełnienie przez pracodawcę wymogów wymienionych w art. 66 [paragraf] 1 akapit 2 tej ustawy i o ile przedstawiciele personelu w łonie rady przedsiębiorstwa, a w jej braku — członkowie delegacji związkowej, a w jej braku — pracownicy, których należy poinformować i przeprowadzić z nimi konsultacje, zgłosili pracodawcy zastrzeżenia dotyczące spełnienia jednego lub większej liczny wymogów ustanowionych w art. 66 [paragraf] 1 akapit drugi w terminie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia, o którym mowa w art. 66 [paragraf] 2 akapit drugi w terminie trzydziestu dni od dnia ogłoszenia, o którym mowa w art. 66 [paragraf] 2 akapit drugi i o ile